

til Skade eller pludselig ere blevne angrebne af Sygdom, er stemmende med gammel Skik og Brug, idet Publikum ikke har skjelnet mellem de hidtil ene dertil forpligtede Amtsbarberer og de ikke forpligtede Frimestre, og den vilde ikke godt kunne ophæves, inden egne Receptionslocaler, hvor en Læge altid var tilstede, oprettedes. Men da Meningen af dette Paalæg selvfølgelig, som ogsaa Udkastets Motiver udvise, maa være, ikke blot at skaffe de Tilskadekomne eller Syge Husly eller at faae fat paa en Person, der kan løbe efter en Læge eller en Droste, men at sikke dem en foreløbig, siebtikkelig Hjælp og Bibring ved en Person, der har nogen Dvælse i at syse med Syge, og ved de Midler, der ere tilstede paa en Barberstue, — saa mener Udvalget, at Paragraphen ogsaa bør affattes saaledes, at denne Mening klart fremgaaer af den, og at den ikke kan misforståes, som om den gik ud paa at forbyde Barbererne at yde hvad Hjælp de isaa kunne. Tilføje agte fornøden og troste sig til at yde. Det synes selvfølgelig at maatte heroe paa den Tilskadekomnes eller Syges eget Dufte, og hvor han ikke er istand til at dømme om sin Tilstand, paa Barberens eget Skjøn, hvorvidt det er nødvendigt strax at heitte en Læge eller at lade den Paagjældende føre til et Hospital, i hvilke Tilfælde da først Forpligtelsen til under Straffeanfvar at sørge herfor bør paahvile Barberen. Da den Barbererne paalagte Forpligtelse dernæst ofte kan volde dem en ikke ganske ringe Uleilighed og Tidsspilde, forekommer det Udvalget, at de bør være berettigede til at forlange et billigt Vederlag af de Tilskadekomne og Syge, der ere istand til at udrede et saadant, og i modsat Fald til at erholde den ydede Tjeneste erstattet af Politikassen. Udvalget anseer det endelig for ganske rigtigt, at det, navnlig saalænge som Dvirgheden ikke paalægger Lægerne i Kjøbenhavn at forsyne deres Boliger med Skilte, foreskrives, at Fortegnelse over Lægerne og deres Bopæle samt de Tider, paa hvilke de daglig træffes, skulle være ophængte paa alle Barberstuer; men det bør da paahvile Stadslæggen ikke blot at lade saadanne affatte 2 Gange aarlig, men tillige at lade dem omdele. Et Paalæg om, at Barberstuerne altid

skulle være forsynede med Skilt, er maaffee ufornødent, men kan i intet Tilfælde skade.

Udvalget maa aldeles billige, at Aareladning og Kopsætning er gjort til et fra Barberneringen adskilt frit Erhverv, der kun er gjort afhængigt af en aflagt Prøve. Men da alle de i Statens Tjeneste ansatte Læger have gennemgaaet den samme theoretiske og praktiske Udvikling, synes det ogsaa at kunne betros dem alle at afholde disse Prøver og at give Vidnesbyrd om deres Udfald. For Hovedstadens Vedkommende er det vistnok tilstrækkeligt at henvise dem, der attaae de omhandlede Arter Erhverv, til Overkirurgerne paa Stadens Hospitaler, hvor Prøverne til enhver Tid lettest og beqvemest kunne anstilles; men udenfor Kjøbenhavn er det ofte at paalægge de Paagjældende et stort Besvær og en stor Udgift, hvis alene Stifts-, Amts- eller Landphysici skulle prøve dem. Udvalget foreslaaer derfor, at ogsaa Districtslægerne skulle kunne foretage saadanne Prøver og udstede Vidnesbyrd om, at de ere hestaaede. Fremdeles formaaer Udvalget ikke at indsee Nytten eller Nødvendigheden af, at det kongelige Sundhedscollegium, der jo ikke kan dømme om Bestaffenheden af en Prøve, som det ikke har overværet, men maa holde sig til de vedkommende Læges Vidnesbyrd om samme, skal udstede Tilladelsen til at aarelade og kopsætte. Det forekommer Udvalget, at denne Forskrift ikke kan tjene til Andet end Tidsspilde og unødigt Striveri, og at vedkommende Læges Vidnesbyrd om Prøvens Udfald, forsynet med Politimesterens Paategning om, at det er ham foreviist, maa være tilstrækkeligt til at hjemle Tilladelsen. Endelig mener Udvalget, at denne Paragraph bør have en Tilføielse om, at de nuværende Barberer, der ifølge deres Borgerbreve ere berettigede til at aarelade og kopsætte, beholde denne Rettighed.

I Henhold til det saaledes Anførte skal Udvalget tillade sig at foreslaae Thinget følgende Forandringer i det forelagte Udkast.